Álmodtam...de akkor olyan valónak tűnt....

„A Szentírás olykor suttog, s ha már nem hallod meg...” (szakrális epika)

...A parton már minden fényben ragyog, ahogy az Óceánra lesek,
pirogán evez féloldalt két melanéz-barát,
Istennek álmaimban emlegetett gyermekei,
s majd lesznek prófétáim ők, ha az evangéliumok hangját
többé nem hallom meg, s szemeim egyre rosszabbul látnak,
Sámuel integet, látja rajtam a járónehézségeket,
mégis testem pihent, csak a lelkem fáradtabb,
napról-napra csömörlik, és nem érzem olyan stabilan
magam alatt a talajt sem, mint tegnap pontban ekkor,
mikor vattacukrot ettem volna a gondolataimban,
de csak páfrányfüvet és bambuszgyökeret találtam,
pedig 3 héttel ezelőtt még volt az eszembe, hogy kimenjek
Gábriellel és Magdolnával a datolyarügyezést megnézni,
s ott a víz tükrén krónikát vetett napsugárnak,
csillámló fényében ugráltak a gyerekek, olajbarna testük egzotikus,
trópusi szavakat tolmácsoltak a bágyasztó melegben,
beszédhangjuk csínyes, ebadta kuncogással térített
egy reménnyel gazdag világba, ahol a teremtés a legnagyobb tett,
s a szeretet a legkisebb. A szeretet a legkisebb, mit jelenthet ez?

A horgászlók lesik a kapásjelzőt, erősen tüzel a nap,
fahrenheit 87 fok, a vízfelszínen szépek a szikralángok,
s pattogások, a prána beleszúr a szemekbe, az evezőlapát
csapinósan fekszik rá a szűk tatra, nap alattuk, s nap fölöttük,
romantikus így együtt, ölelkezve a két ég, s a horizont látótükrében lenni.
Beszélgetek, s nyelvet tanulok, érdekel mit gondolnak a világról!?
A patakok bent a dzsungelben természetes kilétükben leledzenek,
ahogy nyílik előttem az út a vegetáció sűrűjébe,
úgy vet fényapadást a tágranyílt tengeri partnak emléke mögöttem,
de néha-néha persze visszanézek, mert szép.
Barátok között egyenlőnek lenni, s nem Úrnak a megváltás.
Csak egyet kérnek tőlem, s várják el: ne uralkodjam rajtuk,
mert fordított esetben ők nem tennék meg velem.
Kaptam egy esélyt, nem tékozolhatom el!

Állatok morgása a pálmakinövések között, buja vegetáció,
s ha lovak sereglenének itt boldogtalanul csak a kilátástalanság
terhét éreznék pataik körül, az őserdő fán lakók éber gerillaharcának otthona.
Itt, ha emberi léptek tárulnának fel az árnyékokból sem riasztaná el az otthoniakat.
A Lunga folyó vízesése örökharmónia a természeti lét és az élővilág létezése között,
kettejük néma pöre újra kisziporkázik az emberi szem és fülek oltárán,
ami nekem álom, s vakon csalódás egy barokk piktor rajzolta képivásznon.
Boldogi látomás egy álrendszerben. Igaz se volt, létem ott se volt.

Ha reánézek a napra: két sűrű levélfonákkal megrakott pálmaág között,
látom, az üdvösség nem fakul el oly könnyen, így mondottá az Úr is,
miként teremtett, s megtanított minket szeretni, s alkotni:
kötelet fonni, kötni, aztán szoknyát, ereklyéket készíteni,
s fegyvert, melynek csak a védelmet kell szolgálnia.
Egyszerű szavakat írni, s mondani, hogy mások is megértsék.
Megdelejeznek a kínzó gondolatok, s ők megtanították nekem,
mit jelent törődni: borogatást kaptam, s ölelést,
medvetalpfűből készített gyógyítást,
mely folyadék formájában erőt áldozott a testem,
s lelkem egészségére.
Számomra a legromantikusabb látomást jelentették ők,
míg lelkem elhagyja egyszer testem akkor is,
utánuk vágyódom majdan, s ők Isteni hangot adnak nekem,
nem hagynak cserben... s a két melanéz jóbarát.

P.L.